

p o e z i e

1.

luați aminte: noi suntem niște morți
care se joacă de-a poezia
când poezia-i neputință și durere
mușchiul de oțel al morții
un jurnal atroce ținut pe cruce de iisus
o lampă de petrol luminând în grajd nevroza
animalelor

și iarăși neputință și durere
cuțit înfipt în pieptul bibliei ca într-o pâine
noi suntem niște morți și asta e o poezie
ophelia plutind pe apă în rochia-i de mireasă
cutia cu cremă de ghetete pentru cizmele lui
cronos

lacrima melcului ce-și plânge consoarta
poezie: un bărbat mort lângă femeia-i
moartă

2.

m-a lovit o boală cumplită
huma degetelor tale pierde zilnic un inel
într-un sărut țâșnește sânge de câine
ce-ți pătează rochia de mireasă
sunt și mai bolnav când văd cum îți acoperi
cu palma

cicatricea dată cu vacs
pe perna mea apare harta braziliei vastă
în care o mulțime execută un dans de
carnaval

(poate e ultimul dans pe care-l mai văd)
adios muchachos!
a fost o dată unul de la mancha
care trăgea după el o gloabă

3.

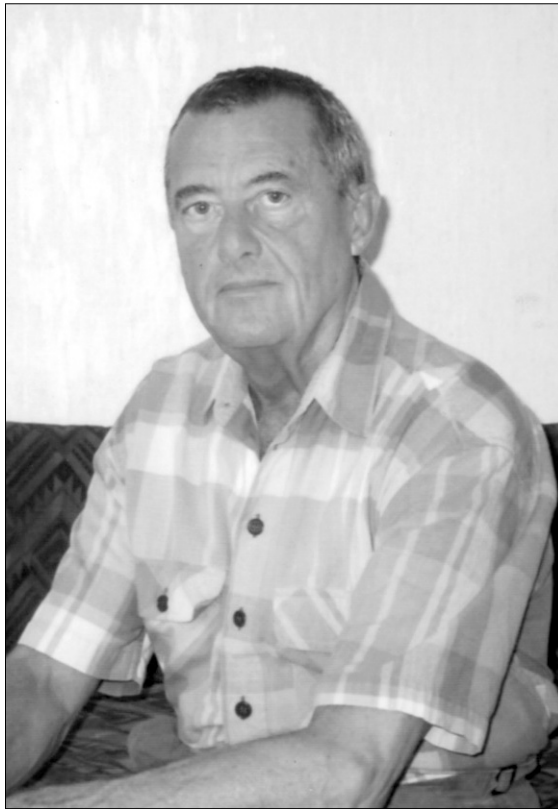
sufletul: pâlnie de gramofon
întoarsă numai spre pustie
un animal exotic tăcut
sub rochia semiramidei un fluture
cu cap de mort își depune ofranda
cu herbul de oxigen al răsufării tăiate
străbat distanțele caramelizate de frig
iar noaptea sădesc mamiferele într-o grădină
străină
și aștept condamnarea

4.

noaptea visez numai brazilii
iar brazilia e o magazie mare de sclavi
la ferestrele ei văd capete negre
și negre ca veșnicia sunt zidurile la São
Paolo
plămâni și-au pierdut tropicele
sau tropicele plămâni (e totuna)
dumnezeu și-a întins carnavalul peste tot
triumfătorul mereu triumfătorul
sălbatic dans al morții

5.

nu știu pe ce lume mă aflu
deasupra cerul ca un nod gordian

Dușan Petrovici

ÎNSEMNĂRI ATROCE

sub mine curge o substanță feminină
unul palmuiește fericit fesele mării
iar altul sărută palmele tropicelor cu scârbă
silesius spune: „der grösste wunderding
ist doch
der mensch allein, er kann nachdem
er's macht,
gott oder teufel sein“
nu știu pe ce lume mă aflu
cutia mea de scrisori și-a desfăcut aripile
și a încercat să zboare

6.

la fereastră întunericul ca o piatră neagră
ca un sicriu
eu despre iubire vă vorbesc din zori și până
seara
dar iubirea nu e de pe această lume
e criză de serotonină și de vorbe clare
un secol al bolnavilor va fi acesta
(și nu religios vorba unui ministru al
culturii)

un secol al sufletelor moarte
scuipă sânge florile în sticlă
iar tu arunci gunoiul în stradă ca în evul mediu
în care eu eram mai mult ca sigur trubadur

7.

nu am tăcut am vorbit în șoaptă
vorba mi-a supt-o luna ca pe o bomboană
colorată
pe calea peștelui au înflorit măslinii unei
boli cristaline
un crematoriu de vise e acum luna
iar sămburii sunt mici sicrie
care halucinează primăveri când plouă
dar clorofila e un sânge
aproape un om

8.

Ce fericit aș fi fost
de n-aș fi purtat o mantie de clor
(prin care pătrundea frigul a trei siberii)
și o pălărie caraghioasă de clown
sub care sfârâiau niște vise într-un ulei ieftin
de n-ar fi fost vedenia ta sașie
care mă trezea la ore fixe ca un manager
fanatic
o de n-ai fi avut acei iluștri cromozomi
citori în stele
(pe care-i porți și astăzi cu mândrie)
de n-ar fi fost prezumția mea slavă
mirosind a praf de pușcă
și fulgerele tale: buni tehnicieni
ce-mi demontau ființa în piese din ce în ce
mai mici

aș fi fost fericit numai cu pâinea
trupului tău fără cuțit
(din care aș rupe și astăzi nebunește)
de nu mi-aș fi lăsat oasele într-o legendă
tenebroasă
de poet falit și somnambul

9.

o luminescentă silabă e ochiul meduzei
în bucătărie toate oalele fierb universul la
înviere
voi lipsi un timp acoperit de gloria primului
vals
apoi noaptea își va rupe epoletii
pentru o altă zi

10.

moartea e un poștaş care vine pe bicicletă
salută și pleacă lasându-ne mesaje fierbinți
în cvartirul somnambul al viselor
se scaldă păsările paradisului
în șuierul rapidului de noapte
tinerețea rămâne în urmă ca o tristă
provincie
acestei zile o să-i cadă unghiile
ca unei cocote bătrâne
iar seara pe o scenă goală
cineva o să arunce un buchet imens de
funingine ■